

ΕΤΟΣ Ζ'.
ΑΡΙΘ. 74.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1874.

Τιμή ἔτησία, Ἀθηνῶν Δρ 1,
Ἐπαρχιῶν λ20,20
Τουρκίας « 22.

Η ΜΑΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΩΡΟΝ ΤΩΝ ΞΥΛΩΝ.

Μίαν νύκτα, ὅτε ὅλοι ἐκοιμῶντο, ἱεροκήρυξ τις ἐξιπάσθη ἐκ κείνου κρότου, ὅστις προήρχετο ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ ξυλάς εἶχεν ἐκφορτώσει ἐν ἀμάξιον ξύλων διὰ τὴν θερμάστραν τοῦ γραφείου του. Σηκωθείς ἐκ τῆς ἑδρας του ὄπηγε σιγὰ εἰς τὸ παράθυρον καὶ διὰ τοῦ σκότους παρετήρησε μίαν γυναῖκα γεμίσασαν τὴν ποδιάν της μὲ ξύλα, καὶ ἀναχωρήσασαν. Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἑδραν του καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἐργασίαν του. Μετ' ὀλίγον ἤκούσθη ὁ αὐτὸς κρότος καὶ αὐτὸς παρατηρήσας ἐκ τοῦ αὐτοῦ παραθύρου εἶδε τὴν αὐτὴν γυναῖκα κἀνυψασαν τὸ αὐτό. Ἀφοῦ δὲ αὐτὴ ἀνεχώρησεν, ὁ εὐσεβὴς ἱεροκήρυξ ἐπανήλθεν εἰς τὴν μελέτην του μὲ ἀίσθημα τρυφερᾶς συμπαθείας πρὸς δυστυχῆς πλάσμα, τὸ ὅποιον ἐζητεῖ ἀνακούφισιν διὰ τοιούτου τρόπου.

Ἄλλὰ μετ' οὐ πολλὸν ἐξιπάσθη ἐκ νέου ὑπὸ κρότου ὁμοιάζοντος μὲ καταπίπτοντα ξύλα· μεταβάς δὲ πάλιν εἰς τὸ παράθυρον εἶδε τὴν αὐτὴν γυναῖκα ταινάζουσαν τὰ πλειούδια τῶν ξύλων, τὰ ὅποια εἶχον μείνει εἰς τὴν ποδιάν της· ἀνεχώρησε δὲ ἀμέσως καὶ ἐπέστρεψε ταχέως μὲ τὴν ποδιάν της πλήρη ξύλων τὰ ὅποια πάλιν ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ, ὡς ἐάν ἦτο ἀφωρισμένον πρᾶγμα.»

Ἡ συμπάθεια καὶ περιέργεια τοῦ ἱεροκήρυκος διεγέρθησαν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν. Ὅθεν καταβάς τῆς οἰκίας του τὴν ἠκολούθησε μακρόθεν παρατηρήτος καὶ εἶδε ποῦ ἐκατοίκει καὶ ποῖα ἦτο. Τί εἶδος γυνῆ ἦτο τὸ ἔμαθεν ἐξ ὧν εἶδε μὲ τὰ ὄμματα του.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν λίαν ἔνωρίς μετέβη εἰς τὸν ξυλῶν του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ στείλῃ ἐν φορτίον ξύλων εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην· ἀλλὰ τὸν ἔκαμε νὰ ὀπισθεθῆ, ὅτι δὲν ἤθελε φανερώσει τις τὰ ἔσταλλον. Ὁ

ξυλάς ὀπισθεθῆ τοῦτο καὶ μετ' ὀλίγον τὰ ξύλα ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος γυναικὸς· καὶ ὁ μὲν ξυλάς ἐφόλαξε τὴν ὀπισθεσίαν του. ἀλλ' ὁ ὄπρητης του, ὅστις ἤκουσε τὴν παραγγελίαν τοῦ ἱεροκήρυκος, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸν εἶδῃ, ἐφανερώσεν εἰς τὴν γυναῖκα τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον τῆς ἐπεμψε τὰ ξύλα.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ συναισθανομένη ὅτι καὶ ἡ ἀμαρτία της καὶ ἡ μετάνοιά της, ἂν καὶ συνέβησαν κατὰ τὴν μεμονωμένην ἐκείνην ὄραν τοῦ μεσονυκτίου, ἐγνώσθησαν καὶ ἐνοήθησαν καὶ ὑπ' ἄλλης καρδίας πλήν τῆς ἰδικῆς της, ἔσπευσε ἀνευ ἀναβολῆς πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ φιλανθρώπου ἱεροκήρυκος ἵνα τῷ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ λύπην της· μὲ βραδείαν δὲ ταπεινωσιν καὶ πικρίαν καρδίας τῷ εἶπε περὶ τοῦ πειρασμοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἄκρα πτωχία της τὴν ὠθησεν, ὥστε νὰ παραβῆ τὴν ἠθροῦν ἐντολήν καὶ προσέθηκε — «Κύριε, ἂν καὶ ἡ οἰκία μου ἦτο σκοτεινὴ καὶ ψυχρὰ· ἂν καὶ ἡ καρδία μου συνετριβέτο ὑπὸ θλίψεως εἰς τὴν θῆαν τῶν πτωχῶν καὶ ἐκ τοῦ φόβου τρεμόνων μικρῶν τέκνων μου, δὲν ἤδυναίμην ὅμως νὰ κρατήσω τὰ ξύλα ἐκεῖνα· ἡ συνείδησίς μου δὲν μὲ τὸ ἐπέτρεπεν!» Ἄρκει, — εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἱεροκήρυξ συγκινημένος, — εἶδα τὰ πάντα — Σὲ εἶδον ὅτι ἐνίκησας τὸν διάβολον εἰς δύο ἐκ τοῦ συστάθην μάχας· πορεύου ἐν εἰρήνῃ.»

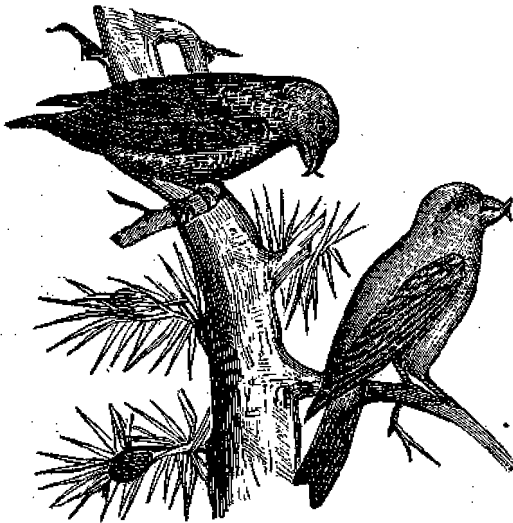
ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΧΑΝΕΙ ΕΚ ΤΗΣ ΤΗΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ.

Ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ, ὅστις ἔχει μεγάλα ὀπιστατικά, μαθὼν, ὅτι οἱ χωρικοὶ, οἱ ὅποιοι ἐκαλλέργουν τὰ κτήματά του, εἰργάζοντο τὴν Κυριακὴν, ἔγραψεν εἰς τὸν ἐπιστάτην του, νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ. Ὁ ἐπίστατης εἰς ἀπάντησιν ἔγραψεν εἰς τὸν Βίσμαρκ, ὅτι οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι χωρικοὶ ἐδόουλεσαν ὄλας τὰς ἄλλας ἡ-

μέρας τῆς ἑβδομάδος δι' αὐτὸν, ὥστε δὲν τοὺς ἔμενον εἰμὴ ἡ Κυριακὴ νὰ θεωροῦν καὶ συναξοῦν τὰ ἰδικὰ των γεννήματα.

— Ἀς κάμουν πρῶτον τὴν ἰδικὴν των ἔργασίαν, — ἔγραψεν ὁ Βίσμαρκ, — καὶ ἔπειτα τὴν ἰδικὴν μου: ἀλλὰ δε μὴ ἐργάζωνται τὴν Κυριακὴν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐδιπλασίασαν τὴν ἀνέργειάν των καὶ οὕτως ἡ ἔργασία τοῦ Βίσμαρκ δὲν ἔμειναν ὀπίσω. «Ἐνθυμῶ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἵνα ἀγιάξῃς αὐτήν,» — λέγει ὁ Θεός, καὶ δοτις τὸν ὑπακούει εὐλογεῖται ὑπ' αὐτοῦ.

ΤΟ ΚΩΝΟΡΡΑΜΦΟΝ ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ

Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο πτηνὸν δὲν εἶναι μεγαλειότερον τοῦ κορυδαλοῦ. Τὸ πτέρωμα δὲ τοῦ μὲν ἄρρανος εἶναι ἐρυθρόφαιον, τοῦ δὲ θήλαος κίτρινόφαιον· τὸ στρουθίον τοῦτο διακρίνεται τῶν λοιπῶν πτηνῶν ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ ραμφος αὐτοῦ, ὅστις τὰ ἄκρα διασταυρούμενα, ἐξάγουσιν ἐν μεγίστῃ εὐκολίᾳ τοὺς πυρήνας τῶν κώνων τῆς πίτους (κουκουναριᾶς) καὶ τὰς βαλάνους τῶν ὄρουαν, τὰς ὁποίας μετὰ λαμαργίας τρώγει. Κατοικεῖ εἰς τὰ δάση τῶν πηλῶν, ἐνθα κατασκευάζει τὴν φωλιάν του ἐπὶ τῶν πικνοτέρων δένδρων μετὰ ξηρὰ χόρτα καὶ μικροὺς κλάδους, τοὺς ὁποίους συγκολλᾷ διὰ τῆς ρητίνης τῶν δένδρων τοῦτων ὡς στερεῶς, ὥστε καὶ οἱ σφοδρότατοι ἀνεμοὶ δὲν δύνανται νὰ τὴν βλάψωσι. (Ἐκ τῆς Παιδ. Ζωολογίας.)

ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ ΜΙΚΡΟΥ ΒΑΣΙΛΟΠΙΔΟΣ.

Ὁ Λαπὸρτ, ὅστις ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἦτο πιστὸς ἀπηρέτης Ἄννης τῆς Αὐστριακῆς, τῆς μητρὸς Λουδοβί-

κου τοῦ ΙΔ' βασιλέως τῆς Γαλλίας, καὶ δοτις ἦτο αὐτῆς ἀρχηγός, διδάσκαλος καὶ παιδαγωγός τοῦ βασιλέως, ἐν ὅσῳ ἦτο ἀνήλιος, διεγγεῖται τὸ ἐξ ἧς περὶ αὐτοῦ ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον δεῖκνύει πόσον ἐνωρίς ἡ ὑπερφανία εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν τοῦ.

Ὅταν ἦτον ὀκταετής, ἠγάπα πολὺ νὰ καλαίῃ μετὰ τοὺς συνομηλικούς του, ἂν καὶ εἶχε ρητὰς διαταγὰς νὰ μὴ πράττῃ τοῦτο. Ὁ Λαπὸρτ ἐστενοχωρεῖτο βλέπων τὸν μέλλοντα βασιλέα τῆς Γαλλίας, ριπτόμενον πολλάκις κατὰ γῆς ὑπὸ τῶν ἀντιπαλῶν του, οἵτινες ἦσαν ἰσχυρότεροί του· ἀλλ' ὅλαι αἱ προτροπαὶ του οὐδεμίαν εἶχον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ μικροῦ Λουδοβίκου.

Ἡμέραν τινα ἐνφ' ὃ Λουδοβίκος ἐπαλαίε μετὰ τὸν ἐξαδελφόν του, τὸν κόμητα τοῦ Ἄρτουά, ἀφοῦ ὅλαι του αἱ προσπάθειαι νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπέδησαν μάταιαι, ὁ Λαπὸρτ ἔβαλε τὸν πλόν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἐκάθισεν εἰς ἐν μέρος ἔχων τὴν ράχιν του ἐστραμμένην πρὸς τὰ καλαιόντα παῖδιά. Ὁ Λουδοβίκος τὸ παρετήρησεν ἀμέσως, καὶ ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τοὺς βραχιόνους τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του, ἔτρεξε πρὸς τὸν Λαπὸρτ καὶ μετ' ὕψος τραχὺ τὸν ἠρώτησε,

— Πῶς δύνασαι νὰ φορῆς τὸν πλόν σου ἐνώπιόν μου; καὶ νὰ κάθῃσαι χωρὶς νὰ σοὶ δώσω τὴν ἀδειαν;

— Συγχώρησόν μοι, Μεγαλειότατε, — εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λαπὸρτ, ἐγερθεὶς καὶ ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν του, — δὲν ἐνόμιζον διὲ ὅπῃρχε βασιλεὺς εἰς τὸ δωματίον !,

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἔλαμψε τόσην ἐντύπωσιν εἰς τὸν μικρὸν Λουδοβίκον, ὥστε στραφείς πρὸς τὸν ἐξαδελφόν του, «κόρις ἐξαδέλφε, — εἶπε μετ' ὕψος ὑπερήφανον, — ἔχεις τὴν ἀδειαν νὰ ἀναχωρήσῃς,» καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Λαπὸρτ δὲν ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῇ διὲ ὁ Λουδοβίκος ἠγάπα τὴν πάλην !

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Γεωκτῆμων τις ἐν Ἀμερικῇ θέλων νὰ παύσῃ τὴν μέχρι τότε ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τοῦ νὰ δίδωσιν εἰς τοὺς ἐργάτας ἐκτὸς τῆς τροφῆς των καὶ ρακί, προσεκάλεσε μίαν ἡμέραν εἰς τὸν οἶκον τὸν γεωργόν του καὶ τὸν ἀμειλησεν ὡς ἑξῆς.

— Γουλιέλμε, ἂν συγκατανέθῃς νὰ παραιτήσῃς τὸ ρακί σου, θὰ σοὺ δώσω ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα πρόβατά μου ἀντ' αὐτοῦ.

— Συγκατανεύω, — εἶπεν ἐκεῖνος.

— Μόλις ἐταλείωσεν ὁ γεωργός τοὺς λόγους του, καὶ σηκωθείς ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ γεωκτῆμονος, — «Καὶ ἐγὼ παρατῶ τὸ ρακί μου, πάτερ, ἐὰν μοῦ δώσῃς ἐν χριάριον.»

— Εὐχαρίστως, — εἶπεν ὁ πατήρ, — θὰ τὸ ἔχῃς.
 — Καὶ ἐγὼ εἶπεν ὁ δευτερότοκος υἱὸς — ἀφίνα τὸ
 βακί μου, ἂν δώσῃς καὶ εἰς ἐμὲ ἕν πρόβατον,
 — Προθυμότερα, — εἶπεν ὁ πατήρ,
 — Ἄλλὰ, πάτερ, ἐξηκολούθησε, λέγων ὁ νεώτερος
 υἱὸς, — Δὲν εἶναι καλλίτερον νὰ ἔχῃς καὶ οὐ ἕν πρό-
 βατον ἀντὶ τοῦ βακιοῦ σου;»
 Ἡ συμβουλή αὕτη δὲν ἦτο χωρὶς ἀποτελέσματος,
 διότι καὶ ὁ πατήρ ἔπαυσε νὰ πῖνῃ βακί καὶ ὅλη ἡ οἰ-
 κογένεια ἐγένετο ἐγκρατῆς καὶ εὐτοχεστέρα.

ΓΑΜΗΛΙΑΙ ΕΘΙΜΟΤΑΞΙΑΙ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΧΩΡΑΣ.

Αἰν. Ἐν Αἰγύπτῳ. — Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστάνει τὴν νόμφην μετὰ τῆς συνοδείας τῆς μεταβαίνουσας ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ, τὴν μέλλουσαν κατοικίαν τῆς. Εἶναι δὲ, ὡς φαίνεται, ἐντελὴς κεκαλυμμένη διὰ καλύπτρας κεντῆ τῆς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ὀδεύει ὑποκάτω παραπετάσματος συνοδευομένη ὑπὸ δύο ἐγγάμων γυναικῶν συγγενῶν τῆς, τῆς μὲν ἐκ δεξιῶν, τῆς δὲ ἐξ ἀριστερῶν, ὅπουθεν ἔρχονται ἄλλαι συγγενεῖς καὶ φίλοι παρόντες, τούτων δ' ὄλων προπορεύεται μουσικὴ ἐγχώριος.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΗ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ.

Πρόσθεσις. Πρόσθεσον εἰς τὴν πίστιν σου ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν γῶσιν «Καὶ δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο, καταβαλόντες πᾶσαν σπουδὴν, προσθέσατε εἰς τὴν πίστιν σας τὴν ἀρετὴν, εἰς δὲ τὴν ἀρετὴν τὴν γῶσιν, εἰς δὲ τὴν γῶσιν τὴν ἐγκράτειαν, εἰς δὲ τὴν ἐγκράτειαν τὴν ὑπομονὴν εἰς δὲ τὴν ὑπομονὴν τὴν εὐσέβειαν εἰς δὲ τὴν εὐσέβειαν τὴν φιλαδελφίαν, εἰς δὲ τὴν φιλαδελφίαν τὴν ἀγάπην.» (Β'. Πέτρος α'. 5—7.)

Πρόσθεσον εἰς τὴν καρδίαν σου τὸν πληθὴ τοῦτον ἀριθμὸν τῶν ἑπτὰ χαρτίων ὁμοῦ· ἐάν δὲ αὗται ᾖναι ἐν σοὶ καὶ περισέωσι, δὲν θὰ σὲ κάμωσιν οὔτε σταῖρον οὔτε ἀκαρπον εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀφαίρεσις. Ὅστις στερεῖται τούτων εἶναι τυφλὸς, μουκάζει, καὶ ἐλχρῶνθησε τὸν καθαρῶν τῶν παλαιῶν αὐτοῦ ἁμαρτιῶν.

Πολλαπλασιασμός. «Χάρις καὶ εἰρήνη πληθυνθεῖη εἰς σὰς διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν. (Β'. Πέτρ. α'. 2.)

Ἐκεῖνος δὲ ὅστις χορηγεῖ σπόρον εἰς τὸν σπείροντα, καὶ ἄρτον πρὸς τροφήν, εἶθε νὰ χορηγήσῃ καὶ νὰ πληθύνῃ τὸν σπόρον σας, καὶ νὰ ἀδέξῃ τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης σας;» (Β'. Κορ. θ'. 10.)

Διαιρέσις. «Ἐξέλθατε ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀποχωρήσητε,» λέγει Κύριος, «καὶ μὴ ἐγγίσητε ἀκάθαρτον· καὶ ἐγὼ θέλω σὰς δεχθῆναι καὶ θέλω εἶσθαι Πατὴρ σας, καὶ σεις θέλειτε εἶσθαι υἱοὶ μου καὶ θυγατέρες, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.» (Β' Κορινθ. ε' 17—18.)

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΡΙΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

Μετὰ τὴν μάχην τῆς Γεττονοδέργης ἐν Ἀμερικῇ, ἦτις ἀπεφάσισε τὸν μεταξὺ τῶν ἐνωτικῶν καὶ ἀνωτικῶν ἐμφύλιον ἀγῶνα, εἰς στρατιωτικῆς ἐδρέθῃ νεκρῶν κρατῶν φωτογραφίαν παριστάνουσαν τρία μικρὰ παιδία. — Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔφερε καὶ τὰ θῶρατά των, ἡ φωτογραφία ἐδημοσιεύθη εἰς μέγα σχῆμα καὶ τὰ ὄφρανα ἀνευρέθησαν· ἐκ τῆς πωλήσεως δὲ τῶν φωτογραφιῶν συναλέχθησαν τόσα χρήματα, ὥστε ἐκτίσθη εἰς τὰ μεσημέρινα μέρη τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ἰόρκης, ὠραῖον ὄφρανο-τροφεῖον, ὅπου ἡ μήτηρ τῶν τριῶν ἐκείνων παιδιῶν διαωρίσθη ἐπιμελήτρια. Πῶς ὁ Θεὸς μεταχειρίζεται καὶ αὐτὰ τὰ κακὰ τοῦ πολέμου πρὸς ὄφελος τῆς ἀνθρωπότητος!

ΟΥΤΕ ΕΡΓΑΣΙΑ ΟΥΤΕ ΓΕΥΜΑ.

Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ σφρονιστήρια τοῦ Βερολίνου ὅπου οἱ ἔγκλειστοι πρέπει νὰ ἐργάζωνται, πρὸς διόρθωσιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶναι ὀκνηροὶ καὶ δὲν θέλουν νὰ ἐργασθῶσιν, ὑπάρχει καλὸν κρεμάμενον ὑπεράνω τῆς τραπέζης, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ βάλονται οἱ κύριοι οὔτοι καὶ διαμένουσιν ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν νήστευσι.

βλέποντες και δυσφαινόμενοι τὰ φαγητὰ, τὰ ὅποια παρατίθενται διὰ τοῦ ἐπιμελεῖς και ἐργατικοῦ, ἀλλὰ μὴ δυνάμενοι οὐδὲ κἄν νὰ τὰ δοκιμάσωσι. Τὸ ἰατρικὸν τοῦτο κατὰ τῆς ἀκνηρίας εὐρέθη ἀξιόλογον, διότι τὴν θεραπεύει ταχέως και ἐντελῶς!

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ὅποια παραξενος εἰκὼν! ἀκούω τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ν' ἀνακρίζωσιν εἰς τὴν θέαν τῆς προκειμένης εἰκονογραφίας! Τί θὰ κάμῃ ἐκεῖνη ἡ γυνὴ εἰς τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο παιδίον; Δὲν ἔχει σκοπὸν νὰ τὸ κακοποιήσῃ, ἀλλὰ μόνον νὰ τὸ ἐξουπνίσῃ διὰ σπουδαῖον και λυπηρὸν σκοπὸν. Ἴδου ἡ ἱστορία τοῦ πράγματος. Τὸ κοιμώμενον παιδίον εἶναι υἱὸς Ἀλφόνσου τοῦ 2ου τῆς Καταλίας, βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, τοῦ ἐπονομασθέντος ἀνδρείου.

Κατὰ τὴν περι τῆς ὁ λόγος ἐποχὴν αἱ Μαυροτανοί, οἵτινες ἦσαν φυλὴ ἀραβικὴ, και εἶχον κατακτήσει τὸ μέγιστον μέρος τῆς Ἰσπανίας, προσέβαλον τὴν πόλιν Γαδέλο, τὴν ἑκείνην Ἀλφόνσος ὁ ἀνδρείος εἶχεν ἐλευθερώσει ἀπὸ τῆς χειρὸς των πρό τινος χρόνου.

Ἡ πόλις ἔπρεπε νὰ προφυλαχθῇ, ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἤθελον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς-συνάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀν ὁ βασιλεὺς ἢ ἄλλος τις ἐκ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας δὲν ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς των. Ὁ Ἀλφόνσος ἦτο τότε ἀσθενὴς, και ἄλλος, ἐκτός τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου παιδίου δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν. Ματαίως ὁ ἀσθενὴς πατὴρ ἠγωνίσθη νὰ πείσῃ τὸν στρατὸν τοῦ, ὅτι εἶχεν ἀξιότους και γενναίους στρατηγούς, και βεβ. δὲν ἦτο χρεῖα τῆς παρουσίας βασιλοπαίδος αὐτοῦ. ἐπέμενε, και τέλος ὁ δυστοχῆς πατὴρ κατεπίσθη νὰ στείλῃ νὰ ἐξουπνίσῃ τὸν μικρὸν υἱὸν τοῦ.

Ὅτως ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἠγέρθη, ἐφόρεσε στρατιωτικὴν στολὴν και τεθεὶς ἔφιππος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ἐξῆλθε τῆς πόλεως κατὰ τῶν Μαυροτανῶν. Ἡ μάχη συνήφθη ἀλλ' οἱ Ἰσπανοὶ ἐνίκηθησαν και ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος ἔπεσε μαχόμενος: κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος και τῆς θρησκείας του, και ὁ στρατὸς τοῦ εἰσῆλθεν ἐν ἀταξίᾳ εἰς τὴν πόλιν.

Ἡ θλίψις τοῦ δυστοχοῦ πατρὸς ἦτον ἀπερίγραπτος—ὁ μονογενὴς τοῦ υἱός, ἡ ἐλπίς τοῦ οἴκου τοῦ και ὁ μόνος διαδοχὸς τοῦ θρόνου τοῦ ἐξέλειπεν· ἀλλ' ὁμοῦς εὐθὺς ἀφοῦ ἀνέλαθεν ὀλίγον, ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ, ἐκτύπησε τὸν ἐχθρὸν και τὸν ἐνίκησε κατὰ κράτος. Τοιαύτη ἡ ἱστορία τῆς προκειμένης εἰκονογραφίας.

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

Κόριός τις ἐπαμφαν εἰς φίλον του τινὰ κατοικοῦντα εἰς ἄλλην πόλιν τὸ ἑξῆς περιεργον τηλεγράφημα· «Τρίτη Ἐπιστολὴ Ἰωάννου, στίχος δέκατος τρίτος κτλ.» Ἐφώνει δ' ὁ ἀναφερόμενος στίχος εἶναι εἶδος ἐπιστολῆς, πολλὰ σημαίνουσης.

Ἴδου ὁ στίχος.

«Πολλὰ εἶχον νὰ γράψω, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ γράψω διὰ μελάνης και καλάμου. Ἀλλ' ἐλπίζω ταχέως νὰ σὲ ἴδω, και θέλωμεν λαλήσῃσι στόμα πρὸς στόμα. Εἰρήνη εἰς σέ. Ἀσπάζονται σε οἱ φίλοι. Ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.»

Αἱ ΜΩΡΑΙ ΠΑΡΘΕΝΟΙ.

Πιστεύω, ὅτι ὅσοι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας ἔχουσιν ἀναγνώσει τὸ Εὐαγγέλιον θὰ μαντεύσωσιν ἐκ πρώτης ὄψεως τί παριστᾷ ἢ εἰς τὴν ἀπέναντι σελίδα ὠραία εἰκὼν—γυναῖκες λαμπροενδεδυμέναι, μὲ λόχους εἰς τὰς χεῖρας Ἰστανται ἔξωθεν μεγαλοπρεποῦς οἰκίας, και ἀνθρωπῶς τις ἔξωθεν ἐκ μικροῦ τυνοσ παρθύρου ταῖς ὀμλεῖ.

Ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀνέγνωσαν τὸ Εὐαγγέλιον, ἢ δὲν τὸ ἤκουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναγινωσκόμενον παραπέμπωμεν εἰς τὸ κέ. κερ. τοῦ κατὰ Ματθ. Εὐαγ. Ἐκεῖ θὰ εὗρωσι τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τῶν γυναικῶν καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου—Εἶναι μία παραβολή.

Δυστυχεῖς παρθένοι! ἠγάπων τὸν γαμβρὸν, ὅστις ὑπέχετο νὰ φέρῃ τὴν νύμφην του ἀπὸ ἄλλης πόλιν, καὶ ἐξῆλθον μὲ ἄλλας παρθένοισι μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ἕνα τὸν προῦπαντήσωσι κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ

τόπου ἐκείνου, καὶ νὰ εἰσεέλθωσι μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους διὰ νὰ συνευφρανθῶσιν· ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισαν νὰ πάρουν ἔλαιον ἀρκετὸν· καὶ ἐπειδὴ ὁ νυμφίος ἤρ-
γοπήρῃσεν, ἐκοιμήθησαν ὅλοι, τὸ λάδι τῶν ἐκάτῃ καὶ ὅταν ἐξοπνίσθησαν ὑπὸ τῶν φωνῶν, «Ἴδου ὁ νυμφίος ἔρχεται», εὗρον τὰς λαμπάδας τῶν ἐσβεσμένας· ἐζήτησαν ἔλαιον ἀπὸ τὰς ἄλλας παρθένοισι, ἀλλ' ἐκεῖ-
ναι δὲν εἶχον νὰ τὰς δώσωσιν. Νὰ ὑπάγεν πρὸς ὑπάν-
την τοῦ νυμφίου μὲ ἐσβεσμένας λαμπάδας δὲν ἤρ-

μοζεν, ὅθεν ἐπορεύθησαν νὰ ἀγοράσωσιν ἔλαιον ἀπὸ τοὺς παντοπόλας· ἀλλ' ὅταν ἐπέστρεψαν εὖρον ὅτι ὁ γαμβρὸς εἶχεν ἔλθει· καὶ εἰσέλθει εἰς τὸν οἶκον καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ἦρχισαν λοιπὸν νὰ κτυποῦν τὴν θύραν καὶ νὰ φωνάζουν νὰ τὰς ἀνοίξωσιν· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀνοιχθῆ ἡ θύρα, αὐτὸς ὁ νεμφρὸς ἔσωθεν ἀπεκρίθη εἰς αὐτὰς ν' ἀπέλθωσιν, διότι δὲν τὰς ἐγνώριζεν! Φαντάσθητε, τέκνα μου, τὴν λύπην, τὴν ἀδημονίαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν παρθένων ἐκείνων! Ὅλοι οἱ κόποι, ἔλα τὰ ἔξοδα, ἔλαι αἱ προετοιμασίαι τῶν ἀπέδωσαν μάταια, ἡ δὲ χαρὰ τῶν μετεγράφη εἰς λύπην! Ὅστω δὲ γαῖνη καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν προετοιμίζονται, ὅπως πρέπει, πρὶν ἔλθῃ ὁ θάνατος καὶ κλείσῃ ὁ χρόνος τῆς δοκιμασίας τῶν. Θὰ ἀκούσωσιν ἀπὸ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν τοὺς ἐγνώρισεν· τότε δὲ στένοντες καὶ τρέμοντες θέλουσιν ἀπέλθαι εἰς αἰώνιον τιμωρίαν.

ΙΝΔΟΣ ΕΞΟΡΚΙΣΤΗΣ

Ἡ δεισιδαιμονία εἶναι προῖον τῆς ἀγνοίας καὶ ἀπογενώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο καὶ τὴν βλέπωμεν κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ ὅπου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δὲν γνωρίζεται.

Τῆς δεισιδαιμονίας ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ παντοῖα εἶδη, ἐνεργοῦνται δὲ μετ' ἐπιτυχίας· εἴτε ὅπ' ἀνθρώπων δεισιδαιμόνων, εἴτε ὅπ' ἀγυρῶν πρὸς ἀγυρολογίαν. Ἡ μαγεία, ἡ ἀστερολογία, ἡ νεκρομαντεία, ἡ σπλαγγνολογία, ἡ οἰωνοσκοπία, ἡ φαρμακία, ἡ ἐξέτασις τῆς παλάμης τῶν χειρῶν καὶ ἄπειρα ἄλλα τοιαῦτα εἶναι τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Σατανᾶς κρατεῖ τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν του. Εἶναι δὲ λυπηρὸν, ὅτι καὶ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν πολ-

λὰ τοιαῦτα ἐπικρατοῦσι ἔτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει μας· βλέπει τις πολλὰς καὶ κυρίας μεγάλης περιότης νὰ δίδωσι τὰς χεῖρας τῶν εἰς τὰς ἀκαθάρτους καὶ μὴ γνωρίζοντας τὸν ἀληθῆ Θεὸν Ἀθιγγάνους γυναῖκας, ἵνα μάθωσι παρ' αὐτῶν τὴν τύχην τῶν!

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία παριστᾷ ἄμερικανὸν γόητα, προσπαθοῦντα ν' ἀπαδειώσῃ τὴν ἀσθενεῖαν ἀπὸ τοῦ κατακαμένου ἀνθρώπου δι' ἐξορκισμῶν.

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Χωρικός τις, ὅστις ἐπέστρεψεν οἴκαδα ἐκ τῆς ἀγορᾶς φέρων ἐπάνω του πεντήκοντα τάλληρα ἐκ τῆς πωλήσεως σανοῦ, ἀπήντησεν καθ' ὅδον ἕνα στρατιώτην, ὅστις τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ δώσῃ κἄτι τι διὰ κρᾶσι.

Ὁ χωρικός διεμαρτύρητο, ὅτι εἶχεν ἐξοδεύσει ὅτι εἶχεν εἰς τὴν πόλιν καὶ δὲν τιφ' ἀπέμεινεν οὐδὲ ἓν λεπτόν.

Ὁ στρατιώτης, ὅστις, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἀκολούθων, ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ὁ χωρικός εἶχε τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ἐπρότεινε εἰς αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ παρακαίμενον παρεκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου καὶ νὰ δεηθῶσιν αὐτοῦ νὰ τοὺς δώσῃ κἄτι, προσθέσας, ὅτι δοκίμῃ ἐδέχθη τοῦ ἁγίου Ἐκείνου, πάντοτε ἔλαβε τὸ αἰτηθέν.

Ὁ χωρικός κατ' ἀρχὰς δὲν ἐφαίνετο τόσον πρόθυμος ν' ἀκολουθήσῃ τὸν στρατιώτην εἰς ἐκεῖνο τὸ παρήμερον μέρος, ἀλλ' ἐπὶ τέλος· ἐπαίσθη νὰ ὑπάγῃ.

Φθάσαντες εἰς τὸ παρεκκλήσιον ἐγονάτισαν ἀμφότεροι ἔμπροσθεν τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Ἀλφόνσου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐφαίνετο ἐπὶ μακρὸν ἐνατχολούμενος εἰς ἐγκάρδιον προσευχὴν, μετὰ τὴν ἑκοίαν στρέψας πρὸς τὸν χωρικόν,

—Ὁ ἅγιος,—μὲ ἔκαμε νεῦμα νὰ ὑπάγω πλησίον του,—εἶπε

Ταῦτα εἰπὼν ἐσηκώθη καὶ πλησιάζας ἔθεσε τὸ ὤτιόν του πλησιέστατα εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀγάλματος, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὸν σύντροφόν του, λέγων, «Ὁ ἅγιος μοι ἔδωκε μισὸ τάλληρον, καὶ πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὴν τσέπην μου!» πραγματικῶς δὲ ἔθεσε τὸ χεῖρ του εἰς τὴν τσέπην του καὶ πρὸς θαυμασμὸν τοῦ χωρικοῦ ἐξέβαλε μισὸ τάλληρον, καὶ τὸ ἐμοίρασε μετ' αὐτοῦ.

Τοῦτο ἤρесе κατὰ πολλὰ εἰς τὸν χωρικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη εὐχαριστημένος, ὅταν ὁ στρατιώτης ἐπρότεινε νὰ κἀμῃ καὶ ἄλλην δέξῃν εἰς τὸν ἅγιον. Ὁ στρατιώτης ἐπράξεν ὅπως καὶ πρότερον ἐγονάτισε, προσηυχῆθη, ἐπῆγαν εἰς τὸν ἅγιον, ἐπέστρεψε μὲ

χαροποιόν πρόσωπον και ἐπληροφόρησε τὸν σύντροφόν του, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀλφόνσος τῷ ἔδωκεν ἐκεῖνην τὴν φορὰν πενήντα τάλληρα.

— Ἀλήθεια! — εἶπεν ὁ χωρικός, — και ποῦ εἶναι.

— Πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὴν τσέπην σου, — εἶπεν ὁ στρατιώτης μὲ σοβαρότητα.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω μήτε πεντάραν, — ἐφώναζεν ὁ χωρικός.

— Σὲ πιστεύω, — παρατήρησάν ὁ πονηρὸς στρατιώτης, — ἀλλ' ὁ Ἅγιος μὲ εἶπεν, ὅτι τὰ ἔθεσεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν ζώνην σου· λοιπὸν ἄλλο δὲν ἔχης νὰ κάμῃς εἰμὴ νὰ ξεζωσθῆς· διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν ἀληθεύῃ ὁ Ἅγιος ἢ μή.

— Μετὰ ματαίαν ἀντίστασιν ὁ χωρικός ἤναγκάσθη νὰ ἐκβάλῃ τὴν ζώνην του, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν τὰ ὅποια ὁ στρατιώτης εἶπε τάλληρα· και ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε πρότερον μοιρασθῆ τὸ ἥμισυ τάλληρον μὲ τὸν στρατιώτην, ἤναγκάσθη νὰ μοιρασθῆ και ταῦτα, και ὁδῶς ἀντὶ 50 ἔφεραν εἰς τὴν οἰκογένειάν του 25 τάλληρα!

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙΘ'.

ΝΟΥΣ 105—112.

Λόγον ἔχω καθ' ὁδόν μου
 Λόγον σου τὸν καθαρὸν,
 Ὡς ἐν σκότει τῶν ποδῶν μου,
 Διαυγὲς και ἠλαρόν.
 Ἄμωσα νὰ ζῶ φυλάττων
 Τὴν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν
 Κ' ὄλων σου τῶν προσταγμάτων,
 Ἐπὶ κόσμ' ἀμαρτωλῶν.
 Ἐν σφοδρᾷ ταλαιπωρίᾳ,
 Φεῦ! τὸ πνεῦμά μου πονεῖ,
 Ἀλλ' ἢ σὴ παρηγορία
 Πάλιν μὲ ζωογονεῖ.
 Πρόσεξον εἰς τὴν βαθεῖαν
 Τῆς ψυχῆς μου στοναχὴν,
 Δός μοι νὰ ἴδῶ τὴν θεῖαν
 Και σοφὴν σου διδασχὴν.
 Εἰς δυνά' ἐκτεθειμένη,
 Ἡ πενθήρης μου ψυχῆ
 Εἰς τὸν νόμον σου ἐμπνέει,
 Ὡ Θεὲ, και εὐτυχεῖ.
 Μ' ἐπαγίδευσαν ἀνόμως
 Στείφη ἀσεβῶν πολλῶν,
 Πλὴν μ' ἠσφάλισεν ὁ δρόμος
 Τῶν καλῶν σου ἐντολῶν.

Τὰ μαρτύριά σου μόνα,

Ὡ Θεὲ, τὰ σοβαρά

Ἡ μαρτί μου ἔς τὸν αἰῶνα

Εἶν' — ἡ μόνη μου χαρά.

Τῶν σοφῶν σου προσταγμάτων

Θέλω εἶσθαι μαθητής,

Τῶν ἀγῶν διαταγμάτων

Κατὰ γράμμα ποιητής.

ΚΑΛΟΝ ΑΝΤΙ ΚΑΚΟΥ.

— Μοὶ ἔκαμες τὸ κακόν, — λέγει ὁ κακός, — θὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω. Μὲ ἐκτόπησες· θὰ σὲ κτυπήσω.

— Μοὶ ἔκαμες τὸ κακόν, λέγει ὁ καλός σὲ συγχωρῶ. Μὲ ἐκτόπησες· τὸ λησμονῶ.

Ἐπειδὴ σὺ εἶσαι κακός, δὲν θέλω νὰ ἦμαι ὁμοίος σου.

Θὰ εἶμαι εὐτυχέστερος διότι θὰ σοὶ κάμω κακόν· Γί καλὸν προέρχεται ἐκ τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον πράττομεν εἰς ἄλλους;

Ὁ Θεὸς λέγει: Ἐὶ ὁ πράττων τὸ κακόν θέλει λάβῃ τὸ κακόν ὁ πράττων τὸ ἀγαθόν θὰ συναῖξῃ τὸ καλόν.*

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ, καθὼς και ἀνταμείβει.

Ὁ κώνωψ, ὅστις μὲ ἐταίμησα, πίπτει εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἀράχνης.

Ὁ Ἰσραὲ· ὅστις κατέφαγε τὸ μικρὸν πτηνόν, πίπτει ὑπὸ τὸ ἔπλον τοῦ κυνηγοῦ.

Κακὸς σὸ θὰ σκοντάψῃς εἰς τὴν πέτραν, τὴν ὁποίαν ἔθεσες καθ' ὁδόν διὰ νὰ σκοντάψῃ ἄλλος. Ε. Ε. Σ.

Θεραπεία κατὰ παραπόνων. ἘΑπαξ μόνον εἰς τὴν ζωὴν μὲ παρεκονέθη. — εἶπε σεβάσιμός τις γέρον εἰς τὰ τέχνα του, — δταν ἐδρέθην ἀνυπόδοτος και δὲν εἶχον χρήματα ν' ἀγοράσω ἕν ζευγος ὑποδημάτων. Εὐτυχῶς τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπήνησα ἀνθρωπὸν τινα χωρὶς πόδας, και τότε εὐχαρίστησα τὸν Θεόν, ὅτι ἐγὼ ἤμην εἰς καλλεῖστράν ἐκείνου κατάστασιν, και ἔπαυσα παραπονόμενος.

Ὅταν συλλογιζώμεθα πόσοι τῶν ὁμοίων μας ἀνθρώπων δὲν ἔχουν πολλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια ἡμεῖς ἔχομεν, πρέπει νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεόν διὰ τοῦτο και νὰ μὴ παραπονώμεθα δι' ὅσα δὲν ἔχομεν.

Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανεῖζει εἰς τὸν Κύριον· και θέλει γέινει εἰς αὐτὸν ἢ ἀνταπόδοσις αὐτοῦ. (Παροιμ. ιθ'. 17.)

Νὰ κάμῃ τις δικαιοσύνην και κρίσιν, εἶναι ἀρεστότερον εἰς τὸν Κύριον παρὰ θυσίαν. (Παροιμ. κά. 3)

Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας λαμβάνομεν καθ' ἑκάστην πανταχόθεν, δημοσιεύομεν τὰς ἐπομένους, ἀς ἀφίνωμεν νὰ καλήσωσιν ἀφ' ἑαυτῶν—προσθέτομεν δὲ τοῦτο μόνον, ὅτι ἐφέτος θὰ προσπαθῶμεν νὰ κάμωμεν τὴν τε ἀ' Ἐφημ. τῶν Παίδων καὶ τὸν ἀ' Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, πολὺ πλέον διδακτικώτερας καὶ ὠφελιμώτερας ἀφ' ὅσας ἦσαν μέχρι τοῦδε.

Ἐν Λευκάδι 22 Δεκεμβρίου 1873.

Κ. Συντάκτα τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Ἐλλόγησε Κύριε.

Ἡ καλὴ φήμη, τὴν ὁποίαν ἐδῶ ἔλαβεν ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων, τόσον διὰ τὰ ὄρατα τῆς διηγήματα, καθὼς καὶ διὰ τὰς περιέργους εἰκονογραφίας τῆς, παρακινεῖ καὶ ἐμὲ, μικρὸν ὄντα σπουδαστὴν, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ κατατάξητε συνδρομητὴν σας. Ἐσωκλείω δὲ καὶ δρ. 1,20, εἰς γραμματόσημα διὰ τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν μου. Διατελῶ μετὰ σεβασμοῦ.

Ὁ συνδρομητὴς σας Α. Α. Π.

Ἐκ Τριπόλεως 5 Ἰανουαρίου 1874.

Σεβαστέ μοι Κύριε.

Τῆς ἀξιολόγου Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, ἧς τὴν σύνταξιν διευθύνετε πρὸ πολλοῦ, ὦν συνδρομητὴς, ἐλάμβανον αὐτὴν μέχρι τῆς λήξεως τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἐκ πείρας τὰς ἐξ αὐτῆς ὠφελείας γνωρίσας καὶ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς τροφὴν περὶ πολλοῦ ποιούμενος, παρακαλῶ ἡμᾶς θερμῶς, ἵνα μοι ἀποστέλλητε τακτικῶς τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ ἤδη ἀρέχμενον ἔτος, ἔπερ οὐχομαι, ἵνα διέλθῃτε εὐτυχῶς καὶ ἐν ὑγιᾶ φροντίζοντες νὰ πλουτισθῆται μὲ πολλὰς καὶ καλὰς διηγήσεις τὴν ψυχοφελεστάτην καὶ ἠθικωτάτην Ἐφημερίδα σας. Ἐγκλείω ἐν τῇ παρουσίᾳ πέντε εἰκοσάλεπτα γραμματόσημα διὰ τὴν συνδρομὴν μου καὶ ἀπεκδέχομαι τὴν τακτικὴν τοῦ φύλλου ἀποστολήν.

Δέχθητε, Κύριε συντάκτα, τὰ βαθύτατα τεύαματά μου.

Ὁ ὑμέτερος συνδρομητὴς Θ. Ι. Ζ.

Ἐν Λευκάδι τῇ 2 Δεκεμβρίου 1873.

Κ. Συντάκτα τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

Ἐντιμε Κύριε.

Μεγάλως ἐχάρην μετὰ τῶν μικρῶν τέκνων μου ἰδὼν τὴν εὐάρεστον ἀγγελίαν, ὅτι ἐδιπλασιάσατε τὸ φύλλον τῆς πολυτίμου Ἐφημερίδος, ὅν αὐτῶ δὲ καὶ τὴν εὐτελεῖ ἔτησίαν συνδρομὴν εἰς λ. 120. Σπεύδω ἐγκαίρως νὰ σὰς διευθύνω διὰ τῆς παρουσίας μου τὴν πληρωμὴν, ἵνα τακτικῶς λαμβάνωσι τὰ τέκνα μου

τὸ ἡδὺν ἔδεσμα καὶ τὸ τερπνὸν διασκέδασμα, ὅπερ προσφέρει κατὰ μῆνα εἰς τὸ πνευμᾶ των ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων.

Διατελῶ μετὰ τῆς ὀφειλομένης ὑμῖν ὑπολήψεως.

Ὁ συνδρομητὴς σας Ι. Ν. Σ.

Ποίου τινος τὸ ὄνομα περιέχει τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κυριωτάτων ὀνομάτων τοῦ Χριστοῦ;

Ἀδελφὸς τοῦ προηγουμένου Ἀδύματος, — Χρόνος.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς γίνεται κατὰ πρῶτον λόγος περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν σχετικῶς πρὸς τὴν ἀναπόδοσιν;

2. Ποῦ εὐρίσκομεν, ὅτι ὁ Θεὸς μεταδίδει τὸ ἴδιόν του ὄνομα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;

3. Ποῖος τῶν ἱερῶν ἱστορικῶν ἠμῖλει περὶ τῆς ἰσχυρᾶς δωνάμεως τῆς σωτηρίας συνομιλίας, καὶ εἰς ποῖον τὴν συνιστᾷ.

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τιμὴ προπληρωτέα διὰ τὰς Ἀθήνας δραχ. 1^α διὰ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὰς ἐπαρχίας 1,20^α διὰ τὴν Τουρκίαν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρ. τελῶν μέχρι τοῦ μέρους ὅπερ προσορμίζεται ἀτμόπλοιοι δραχ. 2.

Εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρομικῶν δραχ. 4.

— Ὅστις κάμη 5 συνδρομητὰς καὶ ἀποστέλλῃ τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων λαμβάνει ἐν φύλλον δωρεάν.

— Ὅστις κάμη 25 συνδρομητὰς θέλει λαμβάνει δωρεάν ἐπὶ ἐν ἔτος τὸν Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς, Ἐφημερίδα Οἰκογενειακὴν 17 ἡδὴ ἔτη ἐκδομένην ἐνταῦθα.

— Ὅστις κάμη 100 συνδρομητὰς θέλει λαβεῖν δωρεάν τὸ λεξικὸν τοῦ κ. Βυζαντίου.

— Ὅδὲν φύλλον ἀποστέλλεται εἰς ὀδὴν ἀνευ προπληρωμῆς—ἀντι λοιπὸν νὰ γράφωσι ἐρωτῶντες πῶς νὰ σταλῶσι τὴν συνδρομὴν των, κάλλιον θὰ ἦναι νὰ τὴν πέμψωσι ταχυδρομικῶς διὰ γραμματοσήμων οἱ θέλοντες τὸ φύλλον καὶ ἀφεύκτως τὸ λαμβάνουν.

— Ὅλαι αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἐπιγράφωνται, «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.»

— Ἐνεκεν τῆς συγχῆς ἀνατοπίσεως τῶν σωμάτων τῶν παρελθόντων ἔτων ἡ τιμὴ ἑκάστου ἔτους ὀρίζεται διὰ τὴν Ἑλλάδα εἰς

δραχ. 1

Διὰ τὴν Τουρκίαν

» 1 50

— Οἱ ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ καὶ Σύρῳ συνδρομηταὶ τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων ὀφειλοῦσιν δταν πληρώνωσι νὰ λαμβάνωσιν ἐντοπον ἀπόδειξιν παρὰ τοῦ διανομῆως φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συντάκτου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ἐφ. τῶν Παίδων.

— Συνδρομαὶ ἐν Ἀθήναις γίνονται ἐν τῇ Ἐδαγγελικῇ Βιβλιοπωλείῳ ἐν ὑπαρ' Ἐρμού πλησίον τοῦ χρυσοχοείου τοῦ κ. Στεφάνου.

— Ἐντὸς τοῦ Φεβρουαρίου πρέπει νὰ σταλῶσιν αἱ ἀποκρίσεις εἰς τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους διὰ νὰ δοθῶσι τὰ ὑποσχεθέντα βραβεῖα.